

Don Šajn

hra o třech jednáních

OSOBY:

DON PEDRO

DON ŠAJN,

DON FILIP,

DON AVENEZ

DONA ANNA, jeho dcera

KAŠPÁREK, sluha Dona Šajna

Poustevník UNUS

Duch Dona Aveneza

Ďáblové

JEDNANÍ PRVNÍ.

Ulice. Don Filip, Dona Anna.

- FILIP: Z veliké radosti srdce mé plesá, Dono Anno, když vaši krásu na své oči spatřuji. Nevěříte-li však slovům mým, vztáhněte ruku svou, vytáhněte z pochvy kord můj a probodněte prsa má. Tu poznáte, že poteče krev nevinná, a že v ní nic přimíšeno nebude, co by^{bylo} proti vám.
- ANNA: Proč se trápíte a soužíte, doně Filipe? Vždyť to snad na mně pozorujete, že celou chuť k vám mám, ale dobře je vám povědomo, že jsem vašemu bratru donu Šajnovi slib dala a rukou potvrdila, že mu chci věrna být a až do smrti s ním setrvat.
- FILIP: Aj, trní, usmrť srdce mé a zakryj mou jasnou tvář! Vy byste si vzala za manžela mého bratra, toho prostopášníka, který svému otci celý statek promrhal a protrávil a celý svůj podíl již dávno v kartách, kostkách a kuželkách prohrál? Kdyby k tomu celý svět svolil, já bych to nedovolil.
- ANNA: Ano, já vám musím za pravdu dát, ale rodiče tomu chtějí. Ale v krátkém čase já jinač udělám: Přijďte ke mně do zahrady a poradíme se s mým pantátou.
- FILIP: Kráso spanilá, která by ta šťastná hodina byla, abych vás v zahradě navštívil ?
- ANNA : Přijďte v hodinu devátou, já tam budu se svým pantátou. Mám tu čest se poroučet! (Odejde.)
- FILIP: Jdi, moje ze všech znejmilejší, v pokoji! A já nyní budu s radostí očekávat tu blaženou devátou hodinu. - Nikdo neuvěří, co je to ten ztrápený Amor! Koho on poraní, ten snáší na svém srdci hrozné soužení! (Odejde.)
- ŠAJN (vejde): Aj, co mé oči neviděly a mé uši neslyšely? Zlostné plémě! Vraž do země hromobití veliké! Dobře jsem poslouchal svého bratra Filipa, jak do mé lásky kráčí! — Počkej, ty nevěrnice, ty nebudeš trápit mé srdce! - Ale sám nemohu nic dělat; mám tady obratného služebníka, jménem Kašpárka, na toho si zavolám a dobré zpropitné mu dám. (Volá.) Holá! Kašpare, pojd' sem!
- KAŠPAR (za scénou): Co tam máte dobrého s octem? Já nemám kdy.
- ŠAJN: Copak tam máš na práci?
- KAŠPAR: Ale štípám v kuchyni vodu a pumpuju polena.
- ŠAJN: Dělej krátce, je tady pro tebe rychlá práce.
- KAŠPAR: Práce dost, ale jak přijdu k jídlu, to vidím samou bídu.
- ŠAJN: Já ti povídám, pojd' sem!
- KAŠPAR: Mem bhem bhem! Tak počkejte, už mám kamizolu, vestu, ještě košili obleknu —
- ŠAJN: Ty šibale, co pak to za novou módu děláš, že košili přes všechn šat oblíkáš ?
- KAŠPAR: Ale, bukači, já to nedělám k vůli módě, ale já to dělám, aby se mně neplet neřád mezi blechy, checheche.

ŠAJN: Jestlipak už půjdeš?

KAŠPAR: (vejde): To je pořád poroučení na dluh!

ŠAJN: Kašpárku, ty dobře víš, že starý don Avenez mně přislíbil ruku své dcery dony Anny a já si ji chci vzít za manželku. Avšak můj bratr do mé lásky kráčí, a srdce mé to nesnese!

KAŠPAR: Já bych to také nevydržel.

ŠAJN: Ona si pozvala mého bratra do zahrady na devátou hodinu. Ty věci já musím předejít. Ty tam půjdeš v hodinu osmou a vypočlechněš, co o mně radit se budou.

KAŠPAR: Pane, z toho nebude nic.

ŠAJN: A proč pak by nebylo?

KAŠPAR: Proto tak, že ne. Ten váš pan bratr je náramný krobián a kdyby mě tam někde při zdi dostal, ten by mně kožich vyprášil. Ne, ne, z toho nebude nic.

ŠAJN: No tak, když se bojíš, tak tam pojď se mnou!

KAŠPAR: Pane, když tam můžete se mnou jít, to si tam můžete taky sám dojít.

ŠAJN: Proč bych já měl služebníka tebe?

KAŠPAR: A od čeho já vás? — Proč bych s vámi chodil? Vy jste ke své panence chodil před půlnocí, po půlnoci, v jedenáct hodin, v deset hodin — a nikdá jste mě Kašpárka nepotřeboval, až najednou dnes. Espre, s toho místa se nehnu. (Sedne si na zem.)

ŠAJN: Knotě skrčená, to je proto, kdyby se mezi námi bratry nějaká různice způsobila, abys byl svědkem a přítomen!

KAŠPAR: Prachsakulente, můj pán mě zná, že jsem dokonalý a silný chlap, nebo já, jak popadnu kámen a praštím do okna, hned je vyrazím. - Pojdte, pane, já ho rozšlapu!

ŠAJN: No, když jsi tak kurážný, tedy jdi napřed.

KAŠPAR: (jde a zastaví se): Pane, počkejte, je zle, tady jít nemůžeme, tady je moc bláta, tady bychom se zamazali. Jak do toho bláta vlezu, tak se nevyškrábu. Musíme jít druhou stranou. (Jdou na druhou stranu. Kašpar se zastaví.) Pane, je zle.

ŠAJN: Co je zle?

KAŠPAR: Tady zas vzala lávka vodu!

ŠAJN: Knotě skrčená, co to děláš, že mě sem a tam vodiš a za nos taháš ?

KAŠPAR: Pane, já vás netahám, vy chodíte sám.

ŠAJN: Ty knotě skrčená, ty mě sem tam vodiš, jako když mě chceš za blázna mít.

KAŠPAR: Pane, já vás nemám za blázna, já si s vámi jen žertuji.

ŠAJN : A proč to děláš ?

KAŠPAR: Pane, já to dělám proto, že se to nehodí.

ŠAJN: Co se ti zas nehodí?

KAŠPAR: Jakživ jsem neviděl, aby šel lokaj napřed a pán za ním. Vždycky má jít pán napřed a lokaj za ním.

ŠAJN: Tedy hled' za mnou jít a nech žertů! (Odejde.)

KAŠPAR: I jdi, jdi, brnklavej! - Považte, ctěné obecnstvo, můj pán si tady našel děvčátko. On už dávno povídal, jestli to děvče nedostane, že skočí do sena, a že se - chlamst - utopí. Ale já mu to nemám za zlé. Když si člověk najde hezké děvče a jiný mu za ní leze, to trápí člověka víc než plná nohavice brabenců. — Ale až můj pán bude mít veselku, to já s mojí Kalupinkou budu takhle vyskakovat (vyskočí), až mně budou podpatky přes kamna lítat. — Hubo, mlč, abys něco nedostala, můj pán sem přichází. To si raději tuhle sednu. (Sedne na zem.)

ŠAJN (se vrátí): Kašpare, já tě po straně poslouchám a zdá se mně, že se stran mé veselosti tady vysmíváš.

KAŠPAR: A to není pravda! Já jsem jenom povídal, až vy budete mít veselost, že já s mojí Kalupinkou budu takhle vysoko vyskakovat, až mně budou podpatky přes kamna lítat.

ŠAJN: Všecko se ti stát může, že budeš tak veselý. Ale jestli pak víš, co dona Anna povídala ?

KAŠPAR: To nevím, protože jsem s vámi nebyl.

ŠAJN: Proč prý prodlévám, konec svadbám nedělám.

KAŠPAR: Holka má pravdu, najednou má být kopulace a svadba hotová a ohlášky ve škopíčku namočený.

ŠAJN: Vidíš, Kašpárku, svatbu strojít mám, ale krejcaru v kapse nemám!

KAŠPAR: A já taky ne — tak to dejme dohromady!

ŠAJN: Ty knote skrčená, mně je pomoc.

KAŠPAR: To je dobře, když je pomoc.

ŠAJN: Dojdeš k mému mohovitému otci a řekneš mu, že ho prosím, aby mně zapůjčil čtyři sta kusů dukátů, že v krátkém čase s uctivým poděkováním peníze mu odvedu. Ale nesmíš říci, že se chci ženit, ale řekneš, že jsem těžce nemocen a dlužen doktorům a do lékáren.

KAŠPAR: A jestli pak váš otec ví, co jsou dukáty?

ŠAJN: Šibale, kdyby je neznal, tak bych tě k němu pro ně neposílal. Jestli tam zdvořile přijdeš, jistě od něho pár dukátů zpropitného dostaneš.

KAŠPAR: Já vašeho tátu jakživ neviděl a ani nevím, jak se jmenuje.

ŠAJN: Můj starý otec se jmenuje don Pedro.

KAŠPAR: Cože, stará trumpeta?

ŠAJN: Knote, don Pedro.

KAŠPAR: Ale, trumpeta jako trumpeta. Kde pak ostává ?

ŠAJN (ukazuje): Vidíš, tamhle v té ulici to je dům mého otce. Tam jdi a na okno zaťukej a on vyjde a peníze ti zapůjčí: ať se mohu na tebe spolehnout! (Ode-jde.)

KAŠPAR: Na mě se můžete spolehnout, neb kdo se na mě spolehne, ten je docela opuštěný. Můj pán si na to nedal žádné písemnosti, on mně to řek ústně čtyři sta kusů dukátů. Já řeknu pět set kusů dukátů a za těch sto dukátů budu veselý, darmo povídat. Ale jak začnu na starou trumpetu volat, tak musí dukáty lítat. (Volá): Holá, stará Trumpeto, polez ven, dokud mám chuť peníze brát. No polez, polez!

DON PEDRO (za scénou): Aj, kdo se smí opovážit před mým domem takový křik a povyk dělat ?

KAŠPAR: Aha, už tam bručí.

PEDRO (vejde): Aj, kdo to a co to?

KAŠPAR: Kdo to a co to! To jsem já.

PEDRO: Vidím, že jsi .to ty, ale nevím, co jsi zač.

KAŠPAR : Co pak jste slepý ? Nevidíte, že jsem mužský ?

PEDRO : Mužskou personu vidím před sebou stát, ale nevím, jak ti říkají?

KAŠPAR: Tak jako mému tátovi.

PEDRO : Nemám povědomost, jak říkají tvému tátovi.

KAŠPAR: Tak jako mně.

PEDRO: Jak pak asi oběma dohromady?

KAŠPAR: Ale, žejkavej, jednomu jako druhému!

PEDRO: Aj, co to děláš, že mě noční dobou na mém lůžku odpočívát nenecháš ?

KAŠPAR: Starej, nebroukejte, já jsem posel od vašeho syna a spolu od mého pána. A posel nemá být nadarmo zdržován. Máte bejt tak mokrej a půjčit mu čepici dukátů.

PEDRO: Slyším syna jmenovat, ale nevím, který to jest. Mám syny dva, jeden se jmenuje don Filip a druhý don Šajn.

KAŠPAR: Tak, a teď nevím, koho má radši. — To je ten váš miláček don Šajn.

PEDRO: Don Šajn?

KAŠPAR: Aha!

PEDRO: Kdybych tomu nezdárnému dítěti jen krejcar půjčil, po své smrti v hrobě bych toho žetel musel, neb on se nechoval jako syn k otci chovat se má. Kde co mohl, v kuželkách, kartách a kostkách promrhal. K jeho největší hanbě a potupě tuhle mu posílám deset krejcarů.

KAŠPAR: Ukažte, starej, to bude na tabák.

PEDRO: Na žádný tabák.

KAŠPAR: A nač pak?

PEDRO : Za těch deset krejcarů ať si koupí tvůj pán dva silné provazy — na jednom ať oběsí sebe a na druhém tebe, abych vás měl oba dva s krku! (Odejde.)

KAŠPAR: Hrom ti, dědku, do pavlače uhoď. Tohle bude pěkná veselost za deset krejcarů, to nebude ani zázvor do polívky. — Ale já vím, co udělám, já se udělám opilý a můj pán bude myslet, že mám dost peněz a tak ho dostanu na kyselé patoky. Tak a teď jsem opilý. (Lehne si na zem.)

ŠAJN (vejde): To vím, ten knot skrčená jak peníze omaká, hned se opije. — Vstávej!

KAŠPAR: Opilej, opilej, opilej! Nefixluj, já nesu trumfy!

ŠAJN (stranou): Rád hraje karty, také se mu o nich zdá. (Nahlas.) Pravím ti, vstávej! Máš peníze?

KAŠPAR: O pane, peněz dost, peněz dost, jako cucků, jako cucků.

ŠAJN: To vím, že dost, neboť můj otec mne nejvíce miluje.

KAŠPAR (vstane): Mně se zdá, že váš otec vás miluje jako pes kočku.

ŠAJN : Snad mne nebudeš přirovnávat k hovadu ?

KAŠPAR: Já k hovadu ne, já jen ke kočce.

ŠAJN: Jestli můj otec něco řek, tak to řek jako otec proti svému dítěti. Ale peníze máš ?

KAŠPAR: Peněz jako želez.

ŠAJN: Stříbro nebo zlato?

KAŠPAR: Samou měď.

ŠAJN: Toť by byl velký obnos. Jak to můžeš unést?

KAŠPAR: Jako nic. Mám to všechno v jedné ruce.

ŠAJN: Kolik?

KAŠPAR: Deset krejcarů,

ŠAJN: Toť je asi jen zpropitné.

KAŠPAR: Zpropitné i s kapitálem. Úroky si můžete hledat, kde chcete.

ŠAJN: Co řekl můj otec?

KAŠPAR: Že nejste tak těžký, jako to, co jste mu v kartách a kuželkách utratil. Tady vám posílá deset krejcarů, máte si za ně koupit dva silné provazy, na jednom máte oběsit sebe a na druhém tebe. O mně nebyla ani zmínka.

ŠAJN: To že vyřknul můj otec?

KAŠPAR: No, jestli nevěříte, tak se zeptejte mne, já jsem byl také při tom.

ŠAJN: Nelze na tom světě dobře dělat. Pustím se za svým otcem, všechny truhlice mu rozsekám a zlato si naberu. Bude-li se bránit, jak je to vlastní otec můj, kord do jeho prsou vrazím. (Odchází.)

KAŠPAR: Pane, počkejte!

ŠAJN: Co chceš?

KAŠPAR: Pane, píchejte přes hlavu, abyste kůži nepokazil, neboť dnes kůže moc platí.

ŠAJN: Kam píchnu, tam píchnu. (Odejde.)

KAŠPAR: Ten můj pán je rozzlobený! Já tady také nezůstanu, on by se mohl zmýlit a místo toho dědku moh by píchnout mě. Já se rozeběhnu ke své Kalupince na seno a nepůjdu odtamtad až bude ráno. Copak já jsem chlapík jako bouchačka. (Běží a upadne.) A to jsem udělal pěkný kotrmelec, šláp jsem si na jazyk a málem bych si byl udělal z nosánku lívanec. (Odběhne.)

ŠAJN (s kordem v ruce se vrátí): Bravo, co jsem chtěl, to jsem dokázal. Vrazil jsem na svého otce: právě seděl u psacího stolu a počítal své dukáty a zlatníky. Uchopil jsem ho vzadu za límec, o zem jsem s ním mlátil a jeho šediny z hlavy vytrhal. Všechny truhlice jsem rozsekal a peněz jsem si dosti nabral. Ale teď si zavolám donu Annu a zeptám se jí, chce-li mě milovat a mého bratra zanechat. Jestli ne, musí zde pod mým kordem zahynout. Ale musím svůj hlas proměnit na hlas svého bratra Filipa, který k ní byl objedнан na devátou hodinu do zahrady. (Volá): Donno Anno, vyjděte ven, je tady don Filip, kterého jste objedнала na hodinu devátou do zahrady. (Stranou): Počkej, ty falešné srdce, jen mi vyjdi v cestu!

DONNA ANNA (vejde).

ŠAJN: Stůjte! A teď! mně mluvte do očí: Chcete mě milovat a mého bratra zanechat? Pakli ne, zde pod mým kordem musíte zahynout.

ANNA (volá): Ach, pantáto, pojdte mně na pomoc! Je zde nezdárný don Šajn a chce mě zavraždit. (Odběhne.)

ŠAJN: Teď jsem obžalován. — Můžeš ty mně, starý padouchu, v cestu vyjít! Ať je starý nebo mladý, každý pod mým kordem musí zahynout.

DON AVENEZ (vyjde): Done Šajne, co to děláš, že mé jediné dítě nahým kordem po ulici honíš ? Zavolám stráž a dám tě svázat a odvést do vězení jako nočního tuláka. (Volá): Holá, stráže ven!

ŠAJN: Stůj, starý histrione, ty mě nenecháš svázat. Tys byl falešník — svoji dceru jsi mně z falše namluvil a když jsem já s tebou a s tvou dcerou všechno utratil, tys mně ji najednou odepřel. Za to zemřeš jako pes pod mým kordem. (Bodne ho.) Tu máš!

AVENEZ (padne): Done Šajne, cos to učinil, že jsi mě, starého otce, o život připravil? Můj duch ti nedá pokoje a bude tě strašit, kam se koliv obrátíš! (Skoná.)

ŠAJN: Ty šedivý slabce, ty mě budeš strašit? Já jsem mladý kavalír, já se odtud odeberu do pustých lesů a budu tam hrdinské skutky provádět, bít, vraždit na potkání, koho spatřím. - A ty, plesnivá hlavo, tu klidně lež! (Odejde.)

DONA ANNA (vejde): Ach, pro Bůh, co zde vidím? Můj otec je zavražděn, všechna krev z něho vylitá a celou zem pobarvila. Co jsem myslela, co jsem dělala, že jsem svého otce z domu volala!

DON FILIP (vejde): Donno Anno, co vidím? Vy jste zarmoucená ?

ANNA: Ach, pohleďte, doně Filipe, jak bych nebyla zarmoucená, když zde leží můj otec zavražděn, všechna krev z něho vylitá a celou zem pobarvila.

FILIP: Dono Anno, nevíte, kdo takový tyran byl a našeho pantátu o život připravil?

ANNA: Kdož jiný než váš bratr don Šajn?

FILIP: Ach, mé dítě, já se lekám, já se divím. Jak je to můj bratr, já se za ním pustím a svůj kord do jeho srdce vrazím. (Odejde.)

ANNA: Jděte, doně Filipe, Bůh vás bude opatrovat a nebe vaše cesty spravovat. Já se musím o svého otce postarat, slavný pohřeb mu dám vystrojit a zde na tomto místě dám pomník postavit a na něm zlatá slova vyryt, že zde byl zavražděn. (Odejde.)

KAŠPAR (za scénou zpívá): Tradydá, tradydajdum, tradydá, tradydajdum! (Mluví): Kalupinko, svítá? Když sis to svařené kyselo uvařila, tak si to slupni, já jdu do hospody na litr piva. (Přejde): A teď řeknu: Pane hostinský, dejte sem litr piva! (Upadne přes Avenezu): Prachsakulente, co pak je to tady na cestě ? - Aha, já už vím. Tady vozili z lesa dřevo na saních, dřevo vzali domů a saně tu nechali a zrovna o tyhle nosy bych si rozbil šňupáček. (Podívá se lip.) Fi, on se tady natáhne, kde opilí chodí z hospody. Já ho musím vzbudit. (Křičí mu do ucha.) Strýčku, jděte domů, ukradnou vám ženu. Huhů! Slyšíte? Huhů!----- On je nějaký hluchý; počkej, já ti ten tvůj nosánek nabiju na ten laciný tabák, tak ty nebudeš vstávat? (Tluče ho do nosu.) Vstávej, vstávej! — O je, jak pak má vstát, když je seknutý do ramena a teče mu krev. On je jistě zabítý. Ale já vím, co udělám: Má pěkné boty, kalhoty, kabát. Já ho zatáhnu, kde slepice sedávají. A tenhle oděv z něho slíknou a prodám a přece pár krejcarů seženu. (Táhne ho za kulisy.) Vijo, vijo, to to jede! (Odtáhne ho.)

ŠAJN (rychle vejde a mluví vyděšené): Kašpare, Kašpare, pojd sem honem!

KAŠPAR (za scénou): A copak vás tam čerti berou? (Vyjde): Co drobného? Co se stáhlo?

ŠAJN: Jestlipak víš, co jsem udělal?

KAŠPAR: To nevím, protože jsem s vámi nebyl.

ŠAJN: Starého Avenezu jsem zavraždil!

KAŠPAR: A to se máte čím chlubit! Jaká služba, takový plat; s vámi jiný nebude mít práci než biřic anebo kat.

ŠAJN: Vidíš, Kašpare, po celém městě je shon po nás. S lucernami, fakulemi a lampami nás hledají a kde nás napadnou, na jednom provaze oba dva viset budeme.

KAŠPAR: A to není pravda. Já jsem žádnému nic neudělal, já viset nebudu.

ŠAJN: Hlupáku, co jsem já, jseš i ty.

KAŠPAR: Aha! Tak vy jste velký darebák a já maličký lump ?

ŠAJN: Ano, ale tomu neštěstí můžeme lehko ujít.

KAŠPAR: A jak pak?

ŠAJN: Odebereme se do pustých lesů, budeme konat hrdinské skutky, bít, vraždit na potkání budeme, jen kdo nám padne do rukou!

KAŠPAR: No, na to jsem chlapík, takhle skříně lámat, petlice trhat, zámky kroutit, okna mlátit. Já to rád poslouchám, jak to sklo hezky cvrnká. Pane, pojdte, já budu bít a vraždit!

ŠAJN: No, když jsi tak kurážný, tedy jdi napřed. (Odchází.)

KAŠPAR (skočí mu na záda): Prachsakulintský chlape, dej sem peníze!

ŠAJN (obráť se): Ale co děláš?

KAŠPAR: No, já začínám vraždit.

ŠAJN: Ale mě ne, až někoho potkáme.

KAŠPAR: Já myslel, že je to jedno, vás jako jiného. Ale co chytíme, první kořist bude moje!

ŠAJN: Dostaneš ji!

KAŠPAR: Tak se podívejte! Tamhle jdou nějakí dva a mají na zádech rance, buďto jdou ze mlejna anebo jsou to žebráci. Pojdte, chytíme je! (Odcházejí, Kašpar křídí): Holá, chlapi, stůjte!

Opona spadne.

JEDNÁNÍ DRUHÉ.

Hluboký les. Stranou přes cestu kláda, která se dá zhoupnout.

POUSTEVNÍK: Já nábožný a nuzný muž postevník již přes třicet let na této poušti přebývám. Mojí potravou jsou jen kořínky, bylinky a planá jablka, mým nápojem jest jen čistá voda, která prýští ze skal. Žil jsem zde spokojeně a lidská noha sem nevkrčila, ale doslechl jsem, že dva vrahové zabloudili do těchto lesů a já se obávám o svůj bídný život. Pročež poroučím sebe nejvyššímu laskavému Hospodinu pod ochranu.

ŠAJN (za scénou): Kašpárku, nejsme tu sami. Slyšíš tam ten pobožný hlas ?

KAŠPAR (za scénou): Slyším tam také nějaké broukání. To se asi někde utrhla kráva a ta tam bučí.

ŠAJN: To je lidský hlas. Vystrč hlavu z houští a podívej se, co to je!

KAŠPAR: Ono to do houští také vlez.

ŠAJN: Neboj se!

KAŠPAR: To bych si dal! Podívejte se sám!

ŠAJN : K čemu bych měl tebe ?

KAŠPAR (stranou) : Ten můj pán si vždycky něco vzpomene, služebníka nastrčí a sám nejde nikam. (Vejde.) Kdo by se v takovém hustém lese tady vzal ? (Hledá mezi stromy): Tady nic není, tady taky ne, a tady taky ne! (Zahlédne poustevníka, utíká a křičí): Pane, je zle, pane, je zle!

ŠAJN : Co je zle ? Proč pak utíkáš ?

KAŠPAR: Já? Proč pak utíkáš? Tam za borovicí stojí chlap, černý jako čert.

ŠAJN: Kdo by to moh' být? To snad je nějaký lesní muž.

KAŠPAR: Ba ne, nůž nemá, ale bradu má velkou.

ŠAJN : Jdi a optej se ho, co je zač, jak se jmenuje a co nese!

KAŠPAR: Abyste mu to ukrad, vidíte! Já se ho bojím.

ŠAJN: Neboj se, nic ti neudělá, jen jdi k němu!

KAŠPAR: Když já se bojím, že mě zakousne.

ŠAJN: Jen se neboj. Kdyby ti chtěl ublížit, já jsem sto jej usmrtit.

KAŠPAR: Víte co, pane? Jděte tam napřed a píchněte ho, a já se ho pak optám.

ŠAJN: Hlupáku, nech žertů a jdi s kuráží a s hrdinským srdcem.

KAŠPAR: Já mám kuráže dost. (Vejde): Tak s kuráží, ještě s kuráží a ono to bude nejlepší nazpět. - Poslouchej, ty, co jsi zač, jak se jmenuješ ? Tak to brzy žvejkej, já nemám u tebe kdy stát!

POUSTEVNÍK (se pohne a Kašpar se lekne).

KAŠPAR: Ne, ne, jen tam stůj a moc se nepohybuj! Já mám z tebe strach.

POUSTEVNÍK: Ach, příteli, nelekejte se mne! Já jsem pobožný muž, poustevník Unus!

KAŠPAR (jde za scénou): Pane, já už vím, kdo to je.

ŠAJN: A kdo, Kašpárku?

KAŠPAR: Aleje prý to starý pensionovaný kostelník Burnus a že prý vám jde na funus.

ŠAJN: Ale, knote skrčená, já na své uši slyším, zeje to pobožný muž, poustevník Unus.

KAŠPAR: A tak proč se mne ptáte, když to slyšíte?

ŠAJN: Zeptej se ho, jak dlouho žije v tomto lese!

KAŠPAR (vyjde): Pověz mi, jak tu dlouho žiješ!

POUSTEVNÍK: Plných šestatřicet let!

KAŠPAR (odběhne): Pane, žije tu už šestatřicet tisíc let!

ŠAJN: Hlupáku! Tak starý není ani svět!

KAŠPAR: On tu běhal už před stvořením světa.

ŠAJN: Co má na sobě ten poustevník?

KAŠPAR: A každou homolku musíte vědět. Má černou flandu.

ŠAJN: Půjdu tam s tebou, abych ho sám spatřil.

KAŠPAR: No, to budu mít ještě větší kuráž! (Vyjdou.)

POUSTEVNÍK: Bože nade mnou, chraň mě!

KAŠPAR: No, vidíte ho?

ŠAJN: Neobávej se. To jest nábožný poustevník. Ten nám nemůže nic učinit, ale pro veliké štěstí nám v cestu vkročil. To víš, my jsme zde považováni jako loupežníci. Z tohoto lesa nesmíme se vydati, byli bychom chyceni a oběšeni. Hladem a žízní nevím, co počít. Ty teď půjdeš k tomu poustevníkovi a řekneš mu, aby tak laskav byl a svůj hábit na několik hodin mi půjčil. Nechám mu v zástavě své rytířské šaty a ještě mu pár dukátů daruju. Já se pak budu moci převléci, do města jít a potravu si nakoupit.

KAŠPAR: A udělá vám to?

ŠAJN: Velmi rád.

KAŠPAR: No, to bude s vámi dobrý kamarád. Možná, kdyby to bylo pro mě, že by to udělal, ale pro vás - hm - hm - to já pochybuju.

ŠAJN : Proč pak pro tebe ano a pro mne ne ?

KAŠPAR: Inu, povím-li mu, že jste zabil tatíka donny Anny, a že jste útek jako taškář, nepůjčí vám nic.

ŠAJN: Musíš mu to povídat?

KAŠPAR: Nemám říkat nic? -

ŠAJN: No ovšem, že nic.

KAŠPAR: Nic? - No když nic, tak nic. (Sedne si.)

ŠAJN : Proč sedíš ?

KAŠPAR: No, když nemám říkat nic, co bych tam chodil.

ŠAJN: Nemáš říkat nic z toho, co jsem udělal. A teď už jdi!

KaŠFAR: Když nic, tak nic. (Jde a mluví): Když nic, tak nic. — Tak nic. (K poustevníkovi.) Poslechni, ty koudelníku, pojď sem blíž a sehní se, já ti něco povím. — Máš mému pánovi půjčit tuhle flandu, že prý ti dá své rytířské šaty do zástavy a ještě ti pár dukátů daruje. (Tiše.) Ale já ti něco povím, nepůjčuj nic, neb on ti zabil doma tátu a když takové šaty chce mít, tak si je mohl koupit. — Kdyby tě dopadli v jeho šatech, tak tě oběsí, jen by to luplo — útek jako taškář, domů nesmí.

ŠAJN: Kašpare, co mu říkáš?

KAŠPAR: Já ho prosím, aby půjčil. (K poustevníkovi): Půjčíš nebo nepůjčíš? (Tiše): Nepůjčuj, nepůjčuj, nepůjčuj!

POUSTEVNÍK: Ach, drahý příteli, já tento hábit se sebe dát už nemohu, neb jest už na mém těle smolou a mechem přirostlý tak jako železný a v tom já musím setrvat, až mne budou klást do hrobu tmavého. (Odchází.)

KAŠPAR: Ukaž, jaké to máš železo! — I ty šibale, to máš nějaké měkké železo, když se pod prsty prohýbá, che, che. — A schovej se někam, můj pán má kudličku! Píchne ti ji do břicha, jen to chlamstne! (Stranou): Můj pán by chtěl, aby se lidé k vůli němu slíkali a pak aby běhali jen tak. (Nahlas): Pane, on povídal, že vám ten hábit nemůže půjčit.

ŠAJN: A proč?

KAŠPAR: Povídá, že prý jste dostal deset krejcarů, abyste si takový hábit sám koupil.

ŠAJN: Hromobitná fúrie, kdo mu to oznámil ? Aby on mně činil nějaké výčitky o mých činech, o mém domu. Ty jsi mu to asi sám řekl, co jsem doma spáchal.

KAŠPAR: I to to!

ŠAJN: Jdi ještě jednou, ať půjčí. Když půjčí bude dobré, když ne, že jeho duše na mém kordu tancovat bude.

KAŠPAR: To je nápad! Jakkak bude tancovat, když to třeba ani neumí. Inu, chlapík půjčit musí. (Vejde): No tak půjč, no, půjč! (Stranou): To je dobré, má půjčit a není tu.

ŠAJN: Kašpare, co říká ten poustevník ?

KAŠPAR: Pane, on je zticha!

ŠAJN: A proč?

KAŠPAR: Protože tu není!

ŠAJN: Tys ho pustil?

KAŠPAR: Já jsem ho nedržel. On šel sám.

ŠAJN: Ty knote skrčená, tys toho poustevníka propustil, on ví o našich činech, teď půjde do města a vesnic, zjedná lid, les obstoupnou a nás chytí a na jednom stromě nás pověsí. Knotě, jak mně toho poustevníka nenajdeš, pětadvacet ode mne dostaneš!

KAŠPAR: Pěkně děkuju, já bych neunes ani jednu. To půjdu radši poustevníka hledat. Však on nebude daleko. (Odejde na druhou stranu): Aha, on je tady, starý šelma, on si se mnou hraje na schovávačku. Schoval se zde za borovici, sedí tadyhle na pařízku. A hele, jakou zde má hezkou chaloupku. — Tak pojď sem, pojď, já bych dostal -pětadvacet.

POUSTEVNÍK: Příteli, nechtě mne, Bůh vám dá za to štěstí.

KAŠPAR: Já nechci žádné švestky. - Pane, už ho držím. Mám ho pustit?

ŠAJN: Ano.

KAŠPAR (vyjde s poustevníkem): Půjčit musíš a půjčit musíš!

ŠAJN: Poslechni, poustevníku, chceš mně ten hábit půjčit anebo ne?

KAŠPAR: Řekni, že půjčíš, nebo tvá duše bude na koštěti tancovat.

POUSTEVNÍK: Drazí přátelé! Když jsem přinucen s jedné i druhé strany, tedy musím.

KAŠPAR: No, neplač, starej!

POUSTEVNÍK: Pojdte do mé chatrče, já tam mám starý hábit, ten vám půjčím. (Odchází.)

KAŠPAR: Čím, čím! Musíš brečet?

ŠAJN: Kašpárku, víš, že nejsem na žádném místě životem jist. Já půjdu do té poustevny a tam se převléknu a ty zde zůstaneš na stráži. A kdyby sem někdo přišel, tak zapísej a já ho sem přijdu zavraždit. (Odejde za poustevníkem.)

KAŠPAR: Můj pán, kdyby byl co hodného, tak bychom mohli s tím poustevníkem ostávat. Ale můj pán, ten jenom bít, vraždit... Tak vida, už jsem vojákem. Ted to zkusím, jestli jsem to nezapomněl. (Přechází): Kdo tu, nikdo tu! Kdo tu, nikdo tu! Kdo tu, nikdo tu! Tuhle nikdo, támhle nikdo, nikde nikdo! Co jsou vojáci, to jsou vojáci. Kdo tu, nikdo tu! Kdo tu, nikdo tu! Tuhle nikdo, támhle nikdo, nikde nikdo! Co jsou vojáci, to jsou vojáci. To mně to jde, co? (Zastaví se.) Ale počkejme, můj pán povídal, až někdo přijde, abych zapískal! Já to zkusím, jak bude čerstvý. (Chce písknout, ale nejde mu to.) A to je dobré, teď kdyby sem někdo přišel, tak mě může píchnout a já nemohu písknout. Zkusím to ještě jednou. (Chce opět písknout, ale nejde to): Tak ty nebudeš pískat? (Tluče se přes ústa): Tak pískej, pískej! (Slabě pískne) : Aha, už to proskočilo. Ted' ať si namaže kopyta koňským sádlem! (Pískne.)

ŠAJN (vběhne): Kašpare, kde je kdo? Kde je kdo?

KAŠPAR: Tadyhle, támhle, za vámi tadyhle, támhle, támhle!

ŠAJN: Já nikde nic nevidím.

KAŠPAR: Já taky ne.

ŠAJN: Knotě, jestli mně ještě jednou zapískáš, všechny zuby ti vymlátím. (Odejde.)

KAŠPAR: Já zapískám ještě jednou. (Pískne.)

ŠAJN (vběhne): Kde je kdo? Kde je kdo?

KAŠPAR: Tadyhle, tadyhle, tamhle, tamhle za vámi.
 ŠAJN: Knote, já žádného nikde nevidím.
 KAŠPAR: Já také ne!
 ŠAJN: Knote, jestli mně ještě jednou zapískáš, pětadvacet dostaneš. (Odejde.)
 KAŠPAR: A já teď nebudu pískat, kdyby vás tam čert vzal a nepískám a nepískám a nepískám.
 ČERT (za scénou): Brrrr!
 KAŠPAR: Co to? Že tady má straka mladé? Aha — tamhle na stromě má hnízdo. No počkej, holka, až přijdu z varty, všechny ti vyberu; teď jsem na stráži. (Čert opět zavrčí.) Pukni jako žalud a vrč jak chceš, já teď nemohu, máš to marné. (Spatří kládu.) Ale sakulinte, co pak je to tady na cestě? Snad není tady v lese nějaké mejto? (Zkouší rukama houpačku.) I podívejme se, to je houpačka, to musím zkusit, jak se to houpá. (Vyleze pozpátku na houpačku a počne se houpat.) Tohle je dobré, to se to pěkně houpá, houpý, houpý! To až přijde můj pán, on si sedne na druhý konec a to se budeme houpat! Houpý, houpý, houpý!

ČERT (sedne si na druhý konec a houpá se). Brrrrr!
 KAŠPAR (lekne se a spadne): Ó je, je, je.
 ČERT: Kašpare, kde je tvůj pán?
 KAŠPAR: Já nevím, kde je můj pán, jdi si ho hledat!
 ČERT: Ten musí se mnou do horoucí propastě.
 KAŠPAR: Černej, jdi ode mne, já se tě bojím.
 ČERT: Brrr! (Uhodí s Kašparem).
 KAŠPAR: A, á, a!
 ŠAJN (vejde): Kašpárku, co je ti?
 KAŠPAR: Ach, pane, neviděl jste, neviděl?
 ŠAJN: Co bych viděl?
 KAŠPAR: Tak vám sem přišel takový černý chlap a měl vám oháňku a udělal vám vrrr, vrrr, a praštil se mnou o zem. Já myslel, že mám všechny kosti polámané.
 ŠAJN: Zajisté nějaká lesní obluda aneb sám ďábel tobě strašáky naháněl. Ale jestlipak víš, co já jsem provedl?
 KAŠPAR: Jak pak bych věděl, když jsem s vámi nebyl?
 ŠAJN: Vidíš, já jsem toho poustevníka zavraždil.
 KAŠPAR: Ale, pane, to jste nemusel dělat!
 ŠAJN: Pravda, že nemusel, ale já myslel, že naleznu u něho nějaké jmění, ale našel jsem na půdě jen dvě strouchnivělé knihy a pak mně nechtěl být po vůli a hábit mně nechtěl zapůjčit.
 KAŠPAR: Tak vidíte, pane, co z toho máte.
 ŠAJN: Pravdu máš! Ale teď' pojd', půjdeme jinam do pustých lesů a v tato místa se víckrát nenavrátime.
 KAŠPAR: Tak pojd'te! Sem mě už nikdo nedostane, ten chlap černá mě prohnal!

Opona spadne.

JEDNANÍ TŘETÍ.

Hřbitov. Noc.

DON ŠAJN (za scénou): Kašpárku, já jsem po této cestě velice unaven; jdi dále a podívej se, zdali bys našel nějakou studánku, abych se mohl napít a své tělo občerstvit.
 KAŠPAR (za scénou — stranou): Jo, kde je voda, to pošle Kašpárka, ale kde bylo víno a pivo, to běžel sám, div si pantalonky nepřerazil.
 ŠAJN: No, jen jdi, Kašpárku!
 KAŠPAR: Kdepak já teď' v noci najdu nějakou studánku? (Vejde.) Tady není, tady také ne. Snad bude tamhle na druhé straně.
 DUCH (se zjeví).

KAŠPAR (utíká): Oje, je, je!

ŠAJN (za scénou): Proč pak utíkáš?

KAŠPAR: Proč pak utíkáš? Tam na mě vyběhl chlap, ani kalhoty nemá.

ŠAJN: To je nějaký dobrý duch, ten ti neuškodí. Jdi a optej se ho, kam jde a co nese!

KAŠPAR: To tak, abyste mu to ukradl!

ŠAJN: No, jen jdi!

KAŠPAR: Já se ho bojím.

ŠAJN: Nuže pojď, půjdu tam s tebou, abys neměl strachu. (Vejdou.) Kde jest?

KAŠPAR: Tamhle před vámi!

ŠAJN: Ach, nebe!

KAŠPAR: Co povídáte, že jede? O ne! On stojí.

ŠAJN: Kašpárku, co zdaleka vidíme, to je duch.

KAŠPAR: Co povídáte? Že je to dub? Ba ne, to není dub. Kdo to jakživ viděl, aby dub měl na sobě košili? Dub má haluze a kůru a tenhle má košili a prsty. To není dub.

ŠAJN: Zaraz! Je to umrlec!

KAŠPAR: Jo, tak je to hrnec! Kdo to jakživ viděl, aby hrnec chodil v košili! To není hrnec.

ŠAJN: Zaraz! Je to duše!

KAŠPAR: Jo, tak je to nůše - a nůše je z proutí a má popruhy a tenhle má košili.

ŠAJN: Abys věděl, že je to zpráchnivělý, podzemní duch. Jdi k němu a optej se ho, co od nás žádá. Bude-li to možné, tak to udělám.

KAŠPAR: A pořád, abych běhal! Jděte si mu to říci sám!

ŠAJN: Že tě píchnu!

KAŠPAR: Já se té vaší kudly nebojím.

ŠAJN: No, jen jdi! Jestli se bojíš, tak mu řekni tato slova: Chval každý duch Hospodina. Jestli je to dobrý duch, odpoví: Já ho také chválím.

KAŠPAR: A to mně neudělá nic?

ŠAJN: To se rozumí, že ne.

KAŠPAR: Tak já mu to řeknu. (Jde k duchovi.) Ty, poslechni, val svého syna, já ho budu válet taky — no, val ho, nebudeš ho válet? — A načpak bych já válel, když nechceš válet ty? (K Šajnovi.) Pane, on ho nechce válet.

ŠAJN: Knotě skrčená, co ti bude válet?. Já jsem pravil chválit.

KAŠPAR: No, já mu to řek, a on nechce.

ŠAJN: Ty teď půjdeš k tomu duchovi a zeptáš se ho, má-li dovoleno s námi rozprávět.

KAŠPAR: No, já půjdu. — Ten mně dá práce a štrapáce! (Jde k duchovi.) Poslechni, kamaráde, neudělej mně nic a já tobě také nic. — Máš mluvit, je-li ti dovoleno mluvit.

DUCH: O, ů, ů!

KAŠPAR (odejde): Pane, on na mě otevřel maltaznu jako dvířka!

ŠAJN: Dobré znamení ti dal, zeje mu dovoleno mluvit. Jdi a optej se ho, jak se jmenuje a odkud je!

KAŠPAR: Pořád se mne naposíláte! (Jde k duchovi.) Musels sem chodit? Jak prý se jmenuješ a odkud jseš?

DUCH: Já jsem starý don Avenez, otec milenky pána tvého. Já byl od něho nevinně zavražděný, a ležím na tomto hřbitově pochovaný. Nyní jdu za vámi, abyste činili pokání, neb kráčíte k věčnému zatracení.

KAŠPAR (po něm): Em, pehém, pehém, pehém. Tys to, košiláči, správil. — Pane, máte tady přátele!

ŠAJN: Knotě skrčená, kde bych já vzal tady přátele?

KAŠPAR: Máte! Je to ten starý Brabenec, co jste ho zabil; teď na vás jde, že prý vám ulomí krk i s hlavou!

ŠAJN: Může být, že je to on, neb on pravil, když umíral, že mě v každém kroku bude pronásledovat. Tady si sedni; já půjdu a do zraku se mu podívám, jestli je to vskutku on.

KAŠPAR: Pane, nechodte k němu, on vás kousne.

ŠAJN: Já se ho nebojím. — Sedni! (Jde k duchovi.)

KAŠPAR: (vykřikne): Starej, popadni ho!

ŠAJN: (lekne se): Sedni!

KAŠPAR: Vždyť jste povídal, že se nebojíte.

ŠAJN: To se ví, že ne.

KAŠPAR: To je vidět!

ŠAJN: Sedni!

KAŠPAR: (sedne): Už sedím.

ŠAJN: (jde k duchovi).

KAŠPAR: (skočí mu na záda): Starej, popadni ho!

ŠAJN: Kašpare, nezlob mě! (Otáčí se, Kašpar se za ním schovává a otáčí.) Tak se mně zdá, jakoby za mnou něco šustilo. (Jde k duchovi.)

KAŠPAR: (zůstane stát — stranou): Já na něj skočím — a ten se lekne! (Skočí na něj.) Starej, popadni ho! (Uteče.)

ŠAJN: Kterak jsem se lek; každá žíla v mém těle se otřásla. — Ano, poznávám ho zdaleka. Je to ten starý otec, kterého jsem zavraždil. Nyní nás ten duch začíná strašit, ale my ho musíme v dobrém předejít. — Kašpárku, pojd' sem honem!

KAŠPAR: (za scénou): To je pořád poroučení na dluh. (Vejde.) Co drobného ?

ŠAJN: Vidíš, ten duch nás začíná strašit a my jsme nuceni v dobrém ho předejít.

KAŠPAR: A co mu dáte, když sám nic nemáte?

ŠAJN: Jdi někam do hostince a dej přistrojit tabuli pro ducha a pro mě.

KAŠPAR: A co budu já jíst?

ŠAJN: Dej ustrojit pro tři.

KAŠPAR: Aspoň pro dvacet, abych se jednou najedl!

ŠAJN: Jdi a pozvi toho ducha k obědu!

KAŠPAR: Fuj, kdo by s ním jedl, vždyť nemá ani kalhoty!

ŠAJN: Jen jdi a pozvi ho!

KAŠPAR: No, když se můj pán nestydí, proč já bych se měl stydět ? (Jde k duchovi.) Poslechni, ty řidkošilko, já tě jdu zvát, abys přišel k nám žrát- eh, jíst. Tak ti povím, co budeme mít. Tak budeme mít rozdělávané a zadělávané, artyčoky s kmínem, pávové držtky, dubový křen, můžeš si omáčet, budeš-li mít v čem. Nakonec ti dám vylízat misku od lískových oříšků. Ale to ti povídám, jestli mi přijdeš bez kalhot, tak tě popadnu za ten podolek a praštím s tebou o zem, hned z tebe budou dva kusy. - Pane, už jsem ho pozval, ale lip byste udělal, kdybyste ho odtud vyhodil, neboť se mně nelíbí.

DUCH : Synu můj milý, já nepřicházím pro žádný zemský trunk ani potravu, ale já přicházím, abys činil pokání, neb chvátáš k věčnému zatracení.

ŠAJN: Otče, na své pokání dosti času mám. Jestli s námi nechceš jíst a pít, ať jsi s toho místa prázden! Tak jsi mne rozzlobil, že, kdybys byl na živě, hned bych svůj kord do tebe vrazil.

DUCH : Synu můj milý, když mám od tebe odejít, podej mně svoji pravici, abych se s tebou otcovsky rozřehnal.

KAŠPAR: Máte mu podat lavici, prý ho bolí nohy.

ŠAJN: On pravil, abych mu podal svoji pravou ruku.

KAŠPAR: Pane, nepodávejte mu ruku, podejte mu nohu, neb to je jedno tělo. A když vám bude chtít něco udělat, tak ujtečte!

ŠAJN: Ty, duchu, já ti svou pravici nepodám, ale já tě zaklínám, ať tě nevidím před zrakem svým!

DUCH : Done Šajne, neproklínej mne a hled' se se mnou smířit!

ŠAJN : Já tobě mám pravici podat ? Já jsem malý člověk a ty jsi podzemský duch. (Stranou.) Ale že byl otec dívky, kterou jsem kdysi miloval, na to jsem se upamatoval. Snad jsem povinen, abych mu na rozloučenou svou pravici podal. (K duchovi.) Tu máš, otče, pravici! -Pust', jak pálíš!

DUCH : Nyní tebe, synu, pouštím ze slibu a zvu tě také na můj hřbitov na hostinu. Tam vám budu předkládat štíry a hady, ještěrky a žáby, aby se vám střeva stáhly, a rozpálenou smůlu vám budu do krku lít, proč nechcete pokání činit! To-bude vaše potrava a nápoj! (Zmizí.)

KAŠPAR: Prták, ten nám trousil do polívky! Ještěrky a žáby a rozpálenou smůlu že nám bude do krku lít — vždyť bych si pysky spálil!

ŠAJN: Vidiš, Kašpárku, z toho ducha ruky podání veliká dřímota na mě přichází. Jdi někam do hostince a pozři oběd svůj, já si zde chvilku zdřímnu.

KAŠPAR: Pane, já půjdu a kde co bude dobrého, všechno sním a vypiju. (Odejde.)

ŠAJN (opře se o strom a usne).

ČERT (zjeví se, vrčí z levé i pravé strany Šajnovi do ucha a pak odletí).

ŠAJN: Co to má znamenat? Ze se mně objevil nějaký pekelný duch a ten mně šeptal do ucha pravého a levého, že mám být mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou zatracen. Chachacha, to jsou strašáky, které od toho ducha na mě pocházejí. Já mohu na vzdor tomu duchovi hudebníky zavolat, ať hrajou, já budu vesel, i kdyby sám ďábel z horoucího pekla hned sem ke mně přiletěl.

ČERTI (se zjeví): Brrr, Done Šajne, Done Šajne, koho jsi chtěl, ten k tobě přišel. My dobří muzikanti, z pekla velcí furianti, my ti budeme hrát, až se bude celé peklo smát. Brrr, my nezapomeneme na sebe a hezky zčerstva jdeme si teď pro tebe.

ŠAJN: Achich, nebe, co jsem činil? Já volal na muzikanty a oni mě obstupují pekelní drabanti. Nyní začnu kvílet, začnu se modlit, aby si dítky ze mne příklad vzaly a těch hrůzných věcí se vystříhaly, kterých jsem já se dopustil a tak velmi jsem hřešil. Ach, vy nevinné děti, rozsviňte fakule a lampy a postavte se k mému hrobu! Ach, Bože, již slyším ty pekelné brány ve svých uších skřípěti, už mě ta pekelná havěť počíná od nohou až k hlavě kousati. Smrt na mne cílí, již jest konec v této chvíli, ach, Bože, pomoz mně v nynější minutu!

ČERT: Žes tupil boha pravého,
dojdeš trestu věčného!
U koho panuje pejcha,
to je můj polštář a má cejcha.
Zanesu tě, kde se vaří smůla a olovo,
potom tě hodím do toho.
Chopme se ho směle
a prozpěvujme vesele! (Odletí s ním.)

KAŠPAR (příběhne): I ty prach čerte čertová, já mám u svého pána sedmiletou službu, kdo pak mně ji zaplatí? — Musím se podívat, jak jsou již vysoko. (Dívá se nahoru.) O jemine, ti už jsou nad Prahou, už jim ani nohy není vidět!

KONEC